

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 350

гр. Стара Загора, 06.03.2026 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в закрито заседание на шести март през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Мариана М. Мавродиева

Членове: Веселина К. Мишова
Орлин Н. Летов

като разгледа докладваното от Орлин Н. Летов Въззивно частно гражданско дело № 20265500500109 по описа за 2026 година

Производството е по чл. 274, ал. 1, т. 2 ГПК, вр. чл. 248, ал. 3 ГПК.

Образувано е по подадена от „С.к.“ ООД частна жалба срещу определение № 3190/04.11.2025 г. по гр. д. № 5370/2024 г. на Районен съд – Стара Загора, с което е оставена без уважение молбата на дружеството за допълване на постановеното по делото решение № 658/04.07.2025 г. в частта за разноските на основание чл. 248, ал. 1 ГПК.

В жалбата се навеждат оплаквания за неправилност и незаконосъобразност на обжалваното определение. Твърди се, че с отговора на исковата молба, подадена от А.М.К., дружеството-жалбоподател е предявило насрещен иск, като в тази връзка е претендирало разноски в размер на 480 лева с ДДС за заплатено адвокатско възнаграждение, както и 50 лева за заплатена държавна такса. Посочва се, че макар предявеният насрещен иск да е отхвърлен поради извършено прихващане, същият е приет от съда за основателен. Ето защо ответникът по този иск дължи на дружеството сторените съдебни разноски за адвокатско възнаграждение. Предвид изложеното, жалбоподателят моли за отмяна на първоинстанционното определение, както и за уважаване на подадената молба по чл. 248, ал. 1 ГПК.

В законоустановения срок А.М.К. е депозирал писмен отговор, с който оспорва частната жалба като неоснователна. Моли същата да бъде оставена без уважение, а определението на районния съд да бъде потвърдено. Направено е искане за присъждане на разноски за настоящото второинстанционно производство.

Въззивният съд, като взе предвид доводите на страните и материалите по делото, достигна до следните фактически и правни изводи:

Частната жалба е процесуално допустима, тъй като е подадена в срока по чл. 275, ал. 1 ГПК от страна, имаща правен интерес, и е насочена против

подлежащ на обжалване съдебен акт, като е заплатена дължимата за разглеждането ѝ държавна такса.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

С постановеното по гр. д. № 5370/2024 г. на Районен съд – Стара Загора решение № 658/04.07.2025 г. е прогласен за недействителен договор за потребителски кредит от 07.08.2024г., сключен между кредитодателя „С.к.“ ООД и кредитополучателя А.М.К., като дружеството е осъдено да заплати на А.М.К. 445,86 лева - недължимо платена сума по недействителни договори за потребителски кредит от 11.06.2021г., 10.01.2023г., 08.03.2024г. и 28.06.2024г., сключени между страните, както и сумата от общо 259,22 лева, направени по делото разноски, съразмерно на уважената част от исковете, като осъдителният иск е отхвърлен за разликата до пълния предявен размер от 745,86 лева, като погасен чрез прихващане с насрещното вземане на "С.к.“ ООД за неплатената част от чистата стойност на кредита по договор за потребителски кредит от 07.08.2024г. Със същото решение е отхвърлен предявеният от "С.к.“ ООД частичен главен насрещен иск с правно основание чл. 79 ал. 1 от ЗЗД - за осъждане на А.М.К. да заплати на дружеството сумата от 300 лева, представляваща част от неизплатено задължение за главница по договор за потребителски кредит от 07.08.2024г. /от цялостна претенция в размер на 627,78 лева/, като неоснователен, като съдът е отхвърлил и предявения от „С.к.“ ООД евентуален насрещен иск с правно основание 23 ЗПК - за осъждане на А.М.К. да заплати на дружеството сумата от 300 лева, представляваща неизплатената част от чистата стойност на кредита по договор за потребителски кредит № 1124567 към искане № 9418525 от 07.08.2024г., като погасен чрез прихващане с насрещното вземане на А.М.К. към дружеството за заплатени без основание суми във връзка с недействителни договори за потребителски кредит от 11.06.2021г., 10.01.2023г., от 08.03.2024г. и от 28.06.2024г.

За да остави без уважение подадената от дружеството молба по чл. 248, ал. 1 ГПК, районният съд се е позовал на практика на ВКС, според която на основание чл. 78, ал. 3 ГПК при отхвърляне на исковете правото на присъждане на разноските по делото възниква за ответника, като законодателят не прави разграничение дали исковете са отхвърлени като неоснователни или като погасени по давност или чрез прихващане.

Настоящият съдебен състав намира, че обжалваното определение, с което молбата на ответника за изменение на решението по реда на чл. 248, ал. 1 ГПК е оставена без уважение, е правилно, като на основание чл. 272 ГПК, вр. чл. 278, ал. 4 ГПК, вр. чл. 279 ГПК препраща към неговите мотиви. Във връзка с наведените в частната жалба доводи в случая е необходимо да се добави следното:

В случая с първоинстанционното решение е прието, че сключеният между страните договор за потребителски кредит от 07.08.2024 г. е недействителен на основание чл. 22, вр. чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, поради което на основание л. 23 ЗПК потребителят дължи на дружеството-кредитодател само чистата стойност на кредита, но не и свързаните с него лихви или други

разходи. С оглед на тези съображения съдът е приел, че предявеният от „С.к.“ ООД насрещен иск за сумата от 300 лева е основателен, но следва да бъде отхвърлен изцяло поради направено от първоначалния ищец А.М.К. възражение за прихващане с вземането му в размер на 745,86 лева, предмет на предявения в същото производство иск с правно основание чл. 55, ал. 1 ЗЗД.

Съгласно чл. 78, ал. 1 ГПК, заплатените от ищеца такси, разноски по производството и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, се заплащат от ответника съразмерно с уважената част от иска, а според ал. 3 ответникът също има право да иска заплащане на направените от него разноски съразмерно с отхвърлената част от иска. Доколкото предявеният от „С.к.“ ООД насрещен иск е отхвърлен изцяло, то с оглед цитираните разпоредби за дружеството не възниква правото на разноски във връзка с този иск.

За пълнота следва да се отбележи, че в процесното исково производство ответникът по насрещния иск А.М.К. има качеството на потребител, а спорът касае съществуването на задължение към банката, произтичащо от признат от съда за изцяло недействителен договор за потребителски кредит, поради което в случая следва да бъде съобразено разрешението, дадено с решението от 16.07.2020 г. по съединени дела С-224/19 и С-259/19 на СЕС. Според това решение: „Член 6, § 1 и член 7, § 1 от Директива 93/13, както и принципът на ефективност, трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат правна уредба, която позволява част от процесуалните разноски да се възлагат върху потребителя в зависимост от размера на недължимо платените суми, които са му били върнати, вследствие на установяването на нищожност на договорна клауза, поради неравноправния ѝ характер, като се има предвид, че подобна правна уредба създава съществена пречка, която може да възпре потребителя да упражни предоставеното от Директива 93/13 право на ефективен съдебен контрол върху евентуално неравноправния характер на договорни клаузи“.

При съобразяване на принципното разрешение в посочената задължителна практика на СЕС и доколкото процесният договор за потребителски кредит от 07.08.2024 г. е обявен от съда за изцяло недействителен, следва да се приеме, че дори при уважаване на предявената срещу А.М.К. евентуална претенция с правно основание чл. 23 ЗПК, за последния изобщо не би възникнало задължение за извършените от дружеството – кредитодател съдебни разноски, /в този смисъл - определение № 65/12.01.2026 г. по ч. т. д. № 2213/2025 г. на ВКС, II т.о./.

Предвид изложеното, частната жалба се явява неоснователна, а обжалваното определение, с което е оставена без уважение подадената молба по чл. 248, ал. 1 ГПК, е правилно, поради което същото следва да бъде потвърдено.

Настоящият съдебен състав счита, че с оглед характера на производството в случая не са налице основания за присъждане на разноски на която и да е от страните.

Така мотивиран, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение № 3190/04.11.2025 г. по гр. д. № 5370/2024 г. на Районен съд – Стара Загора.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 274, ал. 4 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____